

Arrest

nr. 106 542 van 9 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 19 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 mei 2013.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. SCHÜTT verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1.1. Van een kandidaat-vluchteling wordt verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag. Dit houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004). Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de asielinstanties intentioneel

heeft gepoogd te misleiden. De vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing blijken allemaal uit de stukken van het administratief dossier. Verzoeker onderneemt geen poging om deze vaststellingen te ontkrachten met objectieve argumenten die steun vinden in het administratief dossier, doch beperkt zich tot het minimaliseren en vergoelijken daarvan. Verzoekers stelling dat hij uit angst gelogen heeft over zijn paspoort, visum en verblijf in het Verenigd Koninkrijk is geen verschoning. Op verzoeker rust immers een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas.

Gelet op het voorgaande en op de vaststelling dat verzoeker geen asielaanvraag indiende in het Verenigd Koninkrijk gedurende zijn verblijf aldaar, kan er geen geloof meer worden gehecht aan zijn asielrelaas. Zijn verweer als zou hij voortgegaan zijn op de informatie die particulieren hem gaven, met name dat het Verenigd Koninkrijk geen asielaanvragen aanvaardde, biedt hiertoe geen verschoning. Verzoeker is immers zelf persoonlijk verantwoordelijk voor de handelingen die hij al dan niet stelt. Dat verzoeker financiële beperkingen kent waardoor hij niet bij machte was om een beter beeld te verkrijgen van de mogelijkheden om asiel aan te vragen in het Verenigd Koninkrijk, neemt de Raad niet aan. Immers, van een persoon die beweert te worden vervolgd in zijn land van herkomst en internationale bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoekers beperktheid aan financiële middelen hem niet hebben tegengehouden om hier in België asiel aan te vragen. De algehele ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas en de voorgehouden vervolgingsfeiten wordt verder ondersteunt door de vaststelling dat verzoeker documenten neerlegt, een verklaring van zijn moeder en een parlamentslid B.Y., die de eerste versie van zijn verhaal moeten onderbouwen. Deze vaststelling in de bestreden beslissing wordt niet betwist.

Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

1.2. Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Voorts benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen, doch het gaat om een uiterst lokaal conflict en gezien verzoeker niet uit deze regio afkomstig is, staat dit conflict verzoekers terugkeer naar Pakistan niet in de weg.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen bij die deze vaststelling weerlegt of ontkracht.

1.3. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

1.4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoonde dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

1.4.2. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 6 mei 2013, stelt verzoekende partij dat zij het niet eens is met de beschikking omdat fraude nog niet wil zeggen dat er geen vrees voor vervolging is. Zij wijst er voorts op dat geloofwaardige verklaringen werden afgelegd en zij ondersteunt dit door het voorleggen van twee onvertaalde documenten. Op de vraag waarom deze documenten niet eerder in de procedure werden ingediend stelt verzoekende partij dat zij reeds vanaf het begin in het bezit was van deze documenten doch niemand haar heeft gevraagd een getuigenverklaring voor te leggen of bewijzen aan te reiken. Volgens verzoekende partij betreffen de documenten enerzijds een bewijs dat zij een winkel had en anderzijds een verklaring dat zij problemen kende in haar thuisland.

De Raad beklemtoont nogmaals dat op verzoekende partij een persoonlijke verantwoordelijkheid rust om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over haar asielaanvraag en het is aan haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij gelogen heeft over haar Pakistaans paspoort en visum voor het Verenigd Koninkrijk. Er kan dan ook worden vastgesteld dat verzoekende partij getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden. Verzoekende partij diende ook geen asielaanvraag in in het Verenigd Koninkrijk gedurende haar verblijf aldaar, een houding die haaks staat op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Haar verweer als zou zij voortgegaan zijn op de informatie die particulieren haar gaven, met name dat het Verenigd Koninkrijk geen asielaanvragen aanvaardde, biedt hiertoe geen verschoning. Verzoekende partij is immers zelf persoonlijk verantwoordelijk voor de handelingen die zij al dan niet stelt. Dat verzoekende partij financiële beperkingen kent waardoor zij niet bij machte was om een beter beeld te verkrijgen van de mogelijkheden om asiel aan te vragen in het Verenigd Koninkrijk, neemt de Raad niet aan. Immers, van een persoon die beweert te worden vervolgd in zijn land van herkomst en internationale bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij/zij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Bovendien dient te worden vastgesteld dat de beperktheid aan financiële middelen haar niet hebben tegengehouden om hier in België asiel aan te vragen.

In de mate verzoekende partij ter terechtzitting voorhoudt dat zij geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd en dit ondersteund wordt door de stukken die zij thans neerlegt, wijst de Raad erop dat luidens artikel 8 PR RvV de stukken waarvan de partijen willen gebruik maken vergezeld moeten zijn van een

eensluitende vertaling. De in Urdu ter terechtzitting neerlegde stukken worden bij gebreke aan een dergelijke vertaling door de Raad niet in overweging genomen. Volledigheidshalve wijst de Raad er op dat het bezwaarlijk ernstig is, gelet op de inhoud van de oproeping tot gehoor, wanneer verzoekende partij thans stelt dat haar nooit werd gevraagd om een getuigenverklaring voor te leggen of een bewijs aan te reiken.

Wat haar voorgehouden geloofwaardige verklaringen betreffen kan zij niet overtuigen omdat zij met haar verklaringen een poging ondernam om de autoriteiten te misleiden enerzijds en anderzijds het relaas niet consistent is waar zij beweert na haar ontsnapping nooit meer te zijn teruggekeerd naar haar winkel terwijl zij eveneens verklaarde *“ik was in mijn winkel waar ik werkte toen ik telefoon kreeg van consulaat”* (gehoorverslag CGVS, p. 9). Verzoekende partij bevestigt in haar verzoekschrift dat zij haar relaas corrigeerde. Daarbij moet aangestipt worden dat zij haar relaas “corrigeerde”, dit wil zeggen chronologisch aanpaste toen zij werd geconfronteerd met de bevindingen van het commissariaat-generaal dat zij de waarheid niet vertelde, inzonderheid over haar paspoort, de aanvraag van een studentenvisum voor het Verenigd Koninkrijk en haar verblijf aldaar. Zo verzoekende partij dienaangaande een verschoning probeert te uiten in haar verzoekschrift merkt de Raad op dat met een dergelijke specificatie *postfactum* verzoekende partij de tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gedane vaststellingen niet weerlegt, waardoor deze vaststelling door de Raad worden beaamd en overgenomen. Verder beperkt verzoekende partij zich louter tot het uiten van blote beweringen en het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen. Dergelijk verweer acht de Raad echter niet dienstig om de daadkrachtige motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS